

Лежа дълго безъ да даде признакъ на живогъ. Когато дигна глава, небето се бѣ дигнало на високо и зората се криеше задъ голѣмитъ камъни. Изправи се, огледа се и въз-

дъхна съ облекчение. Нищо лошо не бѣ му се случило. Върховетъ се синѣха подъ него, а гората изглеждаше като черна рана въ снагата на Витоша.

— Кражбата не е за мене!
— още веднажъ въздъхна и заслиза къмъ селото.

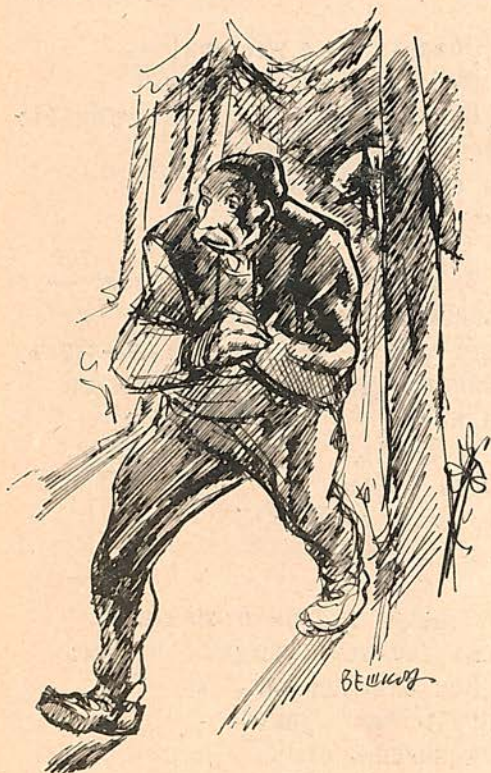
Преди да изгрѣе слънцето, Стоилъ Козата влѣзе въ двора на кжщата си, захвърли брадвата на дръвника и пакъ излѣзе. Отби се въ воденицата, събуди воденичаря и му каза съ тихъ гласъ:

— Нѣмамъ шепа брашно!
Ще ми заемешъ ли половинъ торба?

— Хе тамъ има половинъ торба жито, смели си го! — обади се воденичарьтъ.

Стоилъ напълни кошера и пусна камъка. Воденичнитъ кречетала затракаха въ ушитъ му и той наведе глава, усмихна се на веселитъ имъ гласове и обърши съ ржкавъ очитъ си.

К. Н. Петкановъ

Редакцията моли абонатитъ да си съобщаватъ пълнитъ адреси: село и околия, или — градъ улица, номеръ.
